

Данас ми је диван дан, данас ми је рођендан. Да сам пре много година могао да бирам да ли да се родим или не, па још да сам могао одлучивати на бази информација из наших медија, рекао бих - НЕ? Зашто да се рађам кад сам већ самим рођењем - крив? Ко воли кривца? Али, ко те пита? Ћути и пливај. Крив си чим си рођен, ако си Србин.

Конкретан повод за ремећење једног свечаног дана у мом животу ,када сам баш планирао да га изленчарим свечано и радно, је изјава саветника за медије у Влади Србије, да је један Србин из Штрпца претучен од стране неколико („између 10 и 160“) Албанаца, (**„Младић је синоћ нападнут док је брао печурке и то је одговор на насиље на прелазу Јарине, рекао је Михајловић за Радиотелевизију** “ Б 92)

Откуд Михајловић зна зашто је дотични младић нападнут? Ако је и нападнут као берач печурки, можда је то било зато што је инкриминисану радњу радио по мраку? Тиме су нападачи (а саветник већ зна да су Шиптари) можда спречили да по мраку берач не убере и неку отровну, па да је „протури“ преко Јариња или Брњака у Рашку или, не дај Боже, Нови Пазар . Уз вечито питање зашто ми морамо да рабимо мождане вијуге како би оправдали: Насера Орића, Азема Власија, браћу Битићи, и сличне зликовце, и све то подводили под пословичну „српску гостољубивост“, Шта је то што нас спречава да кажемо да су жетеоци у Старом Грацком, дечаци у Гораждевцу и Срби свуда где их има - жртве, а не „леgitимне мете“. Зашто ми то сами себи радимо?

Ако је дотични младић нападнут у Штрпцу, какве то има везе са неким догађањем у Јарињу? Зашто саветник доводи у везу догађаје, локације и/или печурке? Зато што се матрица кривице у нама примила. Можда бих се и ја, да сам саветник у српској влади, „примио“ на исту фору, јер је то неминовно када сте изложени свакодневним „тренинзима“, али срећом немам везе са европским интеграцијама, па вас могу известити следеће да и вас европске интеграције не би успавале.

Окупационе власти у Приштини су израчунале да од Кикинде и Пожаревца више купују, него што укупно произведу у фирмама које су производиле пре окупације Косова. Са друге стране, у летњим месецима може се преживети и без „плазма кекса“ и без црепова. Са треће стране, ово је време када све што ради, гамиже и живи по западној

Европи, проводи дане на Косову или у Метохији (а да нису Срби), у то време се жене, удају, и доносе значајну количину новца. Е такав гренутак је, надам се само у глави Хашима Тачија, одабран за коначан обрачун са преосталом српском компактном територијом, коју „Београд“ погрешно зове – севером.

У време када се на Косову укоренила клима ненападања, замора од насиља и какве-такве организованости, у „Приштини“ пада одлука да се крене у запоседање полицијских (а не - „граничних“, или „царинских“, драги саветници), пунктова: Брњак и Јариње. По `ладу да их не познаду` јединице специјалне полиције РОСУ (у даљем тексту ОВК), крећу у акцију. Момци одгојени на миту о бесмртности Скендербега, јунаштву Адема Јашарија крећу у Лепосавић и Ибарски Колашин, као на баклаву. Али...

Срби, којима тај последњи чин распада СФРЈ, управо значи свлачење коже с леђа, прекид везе са матицом, покушавају да алармирају успавану Матицу, да јој прети нестанак. Институционализованим јединицама ОВК спремају непријатан дочек. Колико год се борац у борним колима осећао делом мита о Адему Јашарију, зашао дубоко у територију где тај мит и нема неку прођу, почиње да схвата да му то не треба. Стога „власти у Приштини“, приликом мобилизације саопштавају да ОВК иде да запоседне граничне прелазе према Албанији, како би одзив а и борбени морал био бољи. Искусни борци ОВК знају да се у Лепосавић, а тек Ибарски Колашин не може ушетати тек тако.

Срби постављају барикаде, и то је већ познато. Воде се као бајаги неки преговори, и то је познато. У ОВК позадини, између Приштине и Косовске Митровице, крећу се бројна возила са албанским заставама (и регистарским ознакама „UÇK“) , са радија сикћу нервозни гласови Адема Демаћија и Азема Власија који помињу „Балван револуцију“. Са шиптарске стране подгрева се ратна атмосфера. Просипа се реторика са хрватских медија („србо-ђетнишке снаге“ и сл.). Ко није на Косову никад живео, не сећа се присних шиптарских веза са Загребом. Прекјуче је та сарадња отишла до небеских размера. Наиме, хрватски хеликоптери су пребацивали ОВК на прелаз Јариње. Додуше, оставивши их „на киши“, хрватске хеликоптерције их напуштају. Враћају се у базу. Е тада настаје спектакл.

Срби, који немају куд, и којима одбрана та два полицијска пункта буквално значи живот, гледају у српског преговарача Стефановића као у спасиоца и представника државе Србије. Овај, пак, колико год иначе био превејан, по први пут се среће са ситуацијом „ца или бу“! Попуштање значи пад не само „севера“ него целог Косова (а о остатку Србије да и не причамо). Бледог лица, Борко саопштава да се нешто договорио, али да за сваки случај народ буде приправан ако „неко“ прекрши договор.

Народ читаву ноћ, до зоре, проводи на пункту у селу Јариње, како не би ОВК исти запосела. Немачки генерал, командант Кфора, који је Борку нешто „обећао“, купује време. Не одговара на телефонске позиве читав дан. Чека да се смрачи. Окупљени народ то схвата као жељу да изврда обећање и договор са Стефановићем. У Бази КФОР-а чува 10 припадника ОВК и 4 цариника да по мраку запоседну полицијски пункт Јариње. А онда младићи, који знају да рачунају време извиру и пале несуђену царину. Брже-боље, власти у Србији их декларишу као хулигане. Можда они то и јесу, јер је значење те речи у овом случају ирекевантно, али ти момци су предупредили лукаство немачког генерала и његових наредбодаваца. Након паљевине пункта његов јатаклук је пропао. ОВК синоћ није имао шта да запоседне.

Шта год наши медији извештавали (а мислим да је јуче на Јарињу и на „северу“ било новинара као у „најславнија“ времена распада СФРЈ), јуче се у долини Ибра одиграла веома важна битка за опстанак Србије. Срби са „севера“ били храбри или не, немају избора. Морају се борити. Они од Матице не траже ни помоћ у људству (ту „круг двојке“ може остати миран), ни у оружју. Србима у долини Ибра треба само разумевање. Ма колико деловали грубо на СИ-ЕН-ЕН-у, они се ипак боре за сопствени опстанак, а богоми и опстанак њихове државе.

С обзиром да наша влада има светнике за медије, али не и за истину, треба јој објаснити да је момак у Штрпцу претучен не зато што је брао гљиве увече, него зато што је Србин. Схватиће ваљда. Има времена. Или можда нема?